

Dr. Raitsits Emil pásztoroblenyészti elnökünk,
az „A Természet” főszerkesztő ura stb.
(kegyes jöltevőknek)

Budán.

Alólirottak a kúnsági őskutyafajták nevében is intézzük régi pásztor-nyelven (és kunul) elmondandó ezen

Emlékiratunkat

mindazokhoz, akiket illet, úgy, amint ezeket ABC-sorrendben a mostani farsang derekán a kevi kiserdön tartott ösgyűlésen megtárgyaltuk és méltó szövivőink útján Nagyságod színe elibe felterjesztjük, kérve, hogy az ú. n. *kutya-világ* érdekében feljajdulásunkat jólelkű szakemberek és az „A Természet” érdemes Nagyközönsége elé terjesztelni és hathatós pártfogásával dűlőre vagy kenyértörésre juttatni méltóztassék. Bocsánat, ha mint falusiak, a dűrgést még nem ismerjük és még merünk bizni a rossz hírnévnek örvendő pesti nagy urakban, de a vízbe veszőnek a szalmaszálhoz is kapaszkodni kell.

Ezt előrebocsájtvá térünk át ime sérelmeinkre:

A) Gazdáink a háború és az oláh megszállás óta nem egy kenyéren vannak velünk, mint azelőtt a régi jó világban; hanem — mint a mellékelt vakarcs (/ alatti) mutatja — ők a jó zsíros bodagot eszik, mi meg korpa-kenyéren és savón tengődünk, vagy az a mienk, „ami a ház körül akad”, vagy — ami még rosszabb — kordával vernek ki a dögter felé, hogy keressük eledelünket a sukkos hó alatt... Ez így van! Nem mondjuk, néha akad egy-egy dögmalac sertésvész idején, de olyankor meg elrendeli a Város az ebzárlatot „járvány” miatt és hónapokig kalodában, vagy láncon tartanak. Sokan kerülnek közülünk így szigorú télviz idején siralomházba s onnan sintér kézre; úgy mondják, azért, mert megúnják a velünk való bajlódást, a koszt drága, a kutyabőr pedig (komondor) jó lesz csizmának stb. Ez így nem mehet tovább, ezen segíteni kell, ha gazdáink azt akarják, hogy vagyonukat a régi kutyahűséggel őrizzük éjjel-nappal.

B) Példabeszéd szerint „a kevi kutya leszaladt a földről” régente, de most bezzeg, mikor egy napi járó földre már az oláh határszél utunkat állja, hová forduljunk, ha egy kis „ivódásra” a Sárréti ordas (réti toportyán) komáékhoz akarunk ellátogatni csupa vendégszeretelből is, de az ősi párzási ösztön is hajt így farsang idején — vagy ezt nem illik kibeszélni. Hejh! ha azok a kontárok, akik mindenféle X-ezésekkel akarnak most minket nemesíteni, tudnák csak azt, amit künt az ecsegi pusztán tavasszal a pacsirta is danol, hogy: „A virágnak megtiltani nem lehet”, akarjuk mondani Fűrge puli poétánk nyelvén: *A természet ellen hiába rugódozik az ember*, de ezt fent el sem hiszik, mert azt mondják tán, hogy haza beszélünk. Jó, csak szeressék hát az ő kedvenc (Isten verte) „Luxus” kutyáikat, minket pedig tőrjenek meg mostohagyerekeiknek, de az ellen ám már tiltakozunk, ami kezd divatba jönni, hogy minket ivartalanítsanak és a kastélykertek, nyaralók őrzésére mintegy *háremőröket* használjanak fel. Kutyaliter szólva ez már nem élet, ez ellen kézzel-lábbal tiltakozunk; hanem hagyjanak minket szabadon élni a pásztorok és tanyasiak kezén, vagy legrosszabb esetben csapjanak el, mint a vándorcigányt és mi megmutatjuk azért akkor is, hogy az emberekhez húzunk és rendőri szolgálatot teljesítünk a falun és pusztákon, épp úgy, mint azelőtt.

Száz másféle apró bajainkat nehéz volna mind felsorolni, de legyen szabad, mint százegyediket, legnagyobb sérelmünket még — mert ez már a féltett kúnsági kutyavirtusba is vág — a következőkben egy pont alatt elmondani: